

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Česká republika - Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **ICZ.INFRA a.s.**, se sídlem Na hřebenech II 1718/10, Praha, zastoupena Mgr. Petrou Koutnou, advokátkou se sídlem Kostelní 875/6, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 4. 2025, č. j. 62 Af 26/2024 - 177,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 4. 2025, č. j. 62 Af 26/2024 - 177, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce zahájil dne 2. 11. 2023 jednací řízení bez uveřejnění (dále též „JŘBU“) za účelem zadání veřejné zakázky „*Softwarové prostředí pro sdílení informací a dat*“ (dále též „veřejná zakázka“). Dne 3. 11. 2023 žalobce uzavřel s vybraným dodavatelem smlouvu o prováděcím projektu, vývoji a implementaci informačních systémů pro digitalizaci stavebního řízení.

[2] Osoba zúčastněná na řízení a společnost VITA software, s. r. o. následně podaly samostatné návrhy na zahájení řízení ve věci uložení zakazu plnění uvedené smlouvy. Zpochybnily v nich zadání veřejné zakázky v JŘBU. Žalovaný oba návrhy spojil

ke společnému řízení a rozhodnutím ze dne 5. 3. 2024, č. j. ÚOHS-09980/2024/500, uložil žalobci zákaz plnění smlouvy podle § 264 odst. 1 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále též „ZZVZ“). Žalobci vytkl zejména to, že veřejnou zakázku zadal v JŘBU, aniž by pro to byly splněny podmínky dle § 63 odst. 5 ZZVZ. Přisvědčil žalobci, že takový postup byl nezbytný v důsledku krajně naléhavé okolnosti, avšak dospěl k závěru, že její vznik způsobil sám žalobce tím, že v předchozím otevřeném řízení pro zakázku s názvem „Zajištění digitalizace stavebního řízení (DSŘ)“ (dále též „otevřené řízení“) stanovil některé zadávací podmínky v rozporu se zákonem, pročež bylo toto řízení zrušeno. Rozhodnutím ze dne 23. 5. 2024, č. j. ÚOHS-20790/2024/162, předseda žalovaného zamítl rozklad žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

[3] Rozhodnutí předsedy žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“). V ní zejména namítal nesprávné hodnocení okolností, kvůli nimž musel upustit od prvotního záměru realizovat část DSŘ v soutěžních dialogích a zahájil otevřené řízení, jakož i posouzení včasnosti zahájení tohoto řízení. Vymezil se rovněž proti tomu, že měl přizpůsobit příslušnou legislativu svým aktuálním postupům. Rozporoval rovněž aktivní procesní legitimaci navrhovatelů v řízení před žalovaným.

[4] Krajský soud žalobu zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Z hlediska aktivní procesní legitimace označil za podstatné, zda byl navrhovatel alespoň teoreticky schopen realizovat přinejmenším část veřejné zakázky, která byla zadána. Pokud ano, pak újma spočívá ve ztrátě možnosti se o veřejnou zakázku podáním nabídky ucházet v „otevřenějších“ druzích zadávacího řízení. To bylo v projednávané věci splněno, neboť činnost obou navrhovatelů se alespoň částečně překrývá s předmětem plnění veřejné zakázky. Osoba zúčastněná na řízení se dokonce účastnila otevřeného řízení a společnost VITA software, s. r. o. v současnosti dodává informační systémy pro stavební úřady. Krajský soud rovněž nepřisvědčil žalobci, že podané návrhy byly šikanózní.

[5] Dále se krajský soud zabýval tím, zda žalobce nemohl předvídat vznik krajně naléhavé okolnosti, respektive zda ji nezpůsobil. Z obsahu správního spisu dovodil, že se žalobce dostal do krajně naléhavé situace v okamžiku, kdy mu začalo být zjevné, že nestihne uzavřít včas smlouvu na digitalizaci stavebního řízení zadávanou v otevřeném řízení. K tomu mělo dle žalobce dojít po podání návrhu na zahájení správního řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele v otevřeném řízení. Z toho krajský soud dovodil, že tato situace nebyla vyvolána nečekanou délkou otevřeného řízení, ani nečekanou délkou souvisejícího správního řízení, či způsobem, jakým v něm žalovaný rozhodl. Za bezvýznamné označil i zrušení soutěžních dialogů, které měly vést k přehodnocení celkové koncepce digitalizace stavebního řízení. Dle krajského soudu donutila žalobce k postupu v JŘBU skutečnost, že si vyhradil na zadávací řízení méně než tři měsíce. Za této situace byl skutečně schopen zajistit provoz informačních systémů včas pouze tehdy, pokud by otevřené řízení probíhalo „hladce“. Pokud však pouhé podání námitek proti postupu zadavatele způsobilo neschopnost „zasmluvnit“ poptávané plnění, nemohlo se jednat o objektivní skutečnost nezávislou na vůli žalobce, nýbrž o podhodnocení časového horizontu pro ukončení a realizaci výsledku „otevřenějšího“ zadávacího řízení. Nezohlednil-li žalobce možnost využití prostředků obrany ze strany dodavatelů, nebyl dostatečně zadavatelsky obezřetný. Otevřené řízení tedy nebylo podle krajského soudu zahájeno včas, aniž by pro to byla dána jakákoliv zvláštní okolnost. Tou není předchozí

pokračování

vedení soutěžních dialogů, jelikož žalobce opírá vznik krajně naléhavé situace výlučně o zahájení a vedení správního řízení ve věci přezkumu úkonů zadavatele v otevřeném řízení. I pokud by zahájil soutěžní dialogy včas, nemělo by to žádný vliv na to, že samotné otevřené řízení včas nezahájil. Nadto dřívější soutěžní dialogy měly vyústit k přehodnocení dosavadní koncepce a architektury digitalizace stavebního řízení v době, kdy do termínu povinné implementace informačních systémů stále ještě zbývaly dva roky. Zvláštní okolností nejsou podle krajského soudu ani legislativní změny či nařízení zákonodárce. Nejedná se o nic specifického, jelikož zadavatelé na takové okolnosti zpravidla vliv nemají. Navíc žalobce nekorektně bagatelizuje svůj vliv na vývoj a koncepci digitalizace stavebního řízení, jelikož je ústředním orgánem státní správy ve věcech územního plánování a stavebního zákona. Pokud byl tedy žalobce celkově v časové tísní, mohl na ni včas upozornit a případně usilovat o adekvátní (i legislativní) změnu. Podle krajského soudu tak nebyla naplněna podmínka pro oprávněné využití JŘBU spočívající v nepředvídatelnosti krajně naléhavé okolnosti a jejího nezpůsobení zadavatelem.

[6] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že se žalovaný při hodnocení věci odchýlil od své dosavadní praxe. Uvedl, že žalobcem označené případy byly podstatně skutkově odlišné od jeho věci, zejména co do délky a průběhu správního řízení před žalovaným. Za zcela bezpředmětnou pak označil argumentaci žalobce, kterou zpochybňoval závěry správního řízení ve věci otevřeného řízení a jeho délku. Jelikož nebyly splněny podmínky pro využití JŘBU, nezabýval se již krajský soud tím, zda byla veřejná zakázka zadávána pouze v nezbytném věcném a časovém rozsahu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Krajskému soudu vytýká, že konstruoval absolutní odpovědnost zadavatele za jakýkoliv vznik možné externality. Tím *de facto* vyprázdnil institut JŘBU dle § 63 odst. 5 ZZVZ, přestože tento obsahuje materiální korektiv, jak plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2025, č. j. 1 As 8/2024 - 143. Krajský soud vůbec nevzal v potaz, že stěžovatel nemohl vědět, že dojde k úpravě legislativního rámce stavebního zákona v podobě přehodnocení pojetí státní stavební správy, což vyžadovalo jiné řešení charakteru informačního systému stavební správy. To nutně vedlo ke zrušení stávajících soutěžních dialogů a přípravě nového otevřeného řízení, to vše při nutnosti dodržet termíny pro spuštění informačního systému stavební správy. Ačkoliv samotnou časovou tíseň způsobilo překvapivé rozhodnutí žalovaného ve věci otevřeného řízení a délka řízení před ním, měl krajský soud vzít v potaz celý časový sled událostí, který předznamenal situaci, v níž se stěžovatel objektivně ocitl. Stěžovatel zahájil dne 8. 10. 2021, tedy po vyhlášení stavebního zákona ve Sbírce zákonů (29. 7. 2021), soutěžní dialogy s tím, že původní systémy byly soutěženy zvlášť a financovány z jiného programu IROP. Konkrétní podoba informačního systému stavebního řízení (dále též „ISSŘ“) pak vyplynula až ze změny stavebního zákona a programového prohlášení vlády. Vrátilo se decentralizované pojetí stavební správy, což vyžadovalo změnu konceptu ISSŘ. Zároveň docházelo k legislativnímu zakotvení této nové koncepce zákonem č. 152/2023 Sb. Nebylo proto již možné postupovat v soutěžních dialogích. Stěžovatel musel zohlednit novou architekturu daných systémů a opět získat stanovisko odboru Hlavního architekta

eGovernmentu (dále též „OHA“). K tomu došlo 15. 11. 2022. Vzápětí oznámil předběžně svůj záměr soutěžit informační systémy stavební správy i ISSŘ (5. 1. 2023) a zrušení soutěžních dialogů (26. 1. 2023). Dne 9. 2. 2023 uskutečnil předběžné tržní konzultace v prezenční formě, vzešlé připomínky zapracoval do zadávací dokumentace a dne 24. 3. 2025 oznámil zahájení otevřeného řízení. Stěžovatel uzavírá, že s ohledem na objektivní vývoj událostí nemohl zahájit otevřené řízení dříve. Zdůrazňuje, že neovlivňuje vůli vlády a nemůže tušit, zda dojde ke změně stavebního zákona. Krajský soud podle něj nijak neodůvodnil, jak mohl stěžovatel zahájit otevřené zadávací řízení dříve. Jeho závěry jsou proto nepřezkoumatelné.

[8] Krom zohlednění skutkových okolností, které předznamenaly vyhlášení otevřeného řízení až dne 23. 4. 2023, se měl krajský soud podle stěžovatele zabývat dostatečností tříměsíční časové dotace pro otevřené řízení bez nastalých „komplikací“ (podání námitek, dlouhé rozhodování žalovaného a jeho překvapivé rozhodnutí). Stěžovatel nemohl objektivně stanovit jiné termíny. Navíc krajský soud zcela pominul rozhodovací důvody žalovaného, které se opíraly (nesprávně) o nezákonnost zadávacích podmínek otevřeného řízení, která byla deklarována *ex post*. Příčinu vzniku krajně naléhavé okolnosti tak hodnotil bez zohlednění kontextu, materiálního korektivu a se znalostí věci *ex post*. Ignoroval rovněž vnitřní rozpor rozhodnutí žalovaného, který přistupoval různě k hodnocení důvodů vedoucích stěžovatele k přehodnocení způsobu vedení soutěže. Dále je nesprávný závěr krajského soudu, že stěžovateli v okamžiku přehodnocení zbývaly stále dva roky do povinné implementace nové koncepce. To by stěžovatel *de facto* musel zahájit zadávací řízení ihned po mezirezortním připomínkovém řízení, z něž se teprve dozvěděl, jak bude pravděpodobně vypadat koncept státní stavební správy. Reálně však musel nejprve podle zákona získat souhlasné stanovisko OHA a následně dopracovat zadávací dokumentaci (hlavně její technickou část). To se mu podařilo za velmi krátkou dobu po obdržení stanoviska v listopadu 2022 – už v únoru proběhly předběžné tržní konzultace. Stran svého vlivu na vývoj a koncepci digitalizace stavebního řízení stěžovatel upozorňuje na to, že je pouze vykonavatelem státní moci a je podřízen orgánu moci výkonné – vládě, která má na rozdíl od něj zákonodárnou iniciativu. Stěžovatel tak nemůže ovlivnit legislativní proces či usilovat o odložení účinnosti stavebního zákona, pokud s tím vláda nesouhlasí. Sám přitom nepociťoval před započítím otevřeného řízení časovou tíseň, tudíž je argumentace krajského soudu o vyvolání legislativní změny nesrozumitelná. Stěžovatel také poukazuje na to, že řízení před žalovaným, které se týkalo otevřeného řízení, trvalo 171 dní, což je více než dvojnásobek průměrné délky řízení i zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí. Jestliže žalovaný nedodrží zákonem stanovené lhůty, je podle stěžovatele nemožné určit předem pro zadávací řízení časovou rezervu pro eventuální řízení před ním. Není proto správné tvrzení krajského soudu, že příčinou vzniku naléhavé okolnosti byla skutečnost, že si stěžovatel vyčlenil na zadávací řízení tři měsíce.

[9] Stěžovatel dále nesouhlasí s tím, jak se krajský soud odlišil od svého posouzení ve věcech vedených pod sp. zn. 29 Af 74/2021 a 29 Af 75/2021. Krajský soud se podle něj dopustil přílišného zjednodušení (provedl prosté porovnání délky správních řízení) a ignoroval stejný skutkový základ. Skutkové rozdíly navíc svědčily spíše ve prospěch stěžovatele.

pokračování

[10] Na závěr stěžovatel krajskému soudu vytýká nesprávné posouzení aktivní legitimace navrhovatelů ve správním řízení. Podle stěžovatele krajský soud dostatečně neakcentoval jejich faktický úmysl plnit danou veřejnou zakázku. Jakkoliv je nezbytné vycházet z širokého přístupu aktivní legitimace v návrhovém řízení před žalovaným, pokud je zjevné, že navrhovatelé sice podali nabídku v otevřeném řízení, ale činí tak za podmínek, které se značně míjí s představami stěžovatele, případně ani nesplňují základní technické požadavky na otevřené řízení, zúčastnili se ho pouze formálně, a nemohla jim vzniknout újma. Bylo zjevné, že plnit objektivně nemohli nebo nechtěli. Těmito skutkovými otázkami se však krajský soud nezabýval a vycházel z potenciality splnit dané plnění dle předmětu činnosti daných subjektů. Krajský soud však nemůže ignorovat fakticitu skutkového stavu pouhým odkazem na judikaturní teorii.

[11] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek, potažmo i rozhodnutí žalovaného, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

[12] Ke kasační stížnosti se vyjádřil žalovaný. Souhlasí s krajským soudem, že stěžovatel měl obezřetně zvážit, zda je ve své situaci schopen úspěšně a v souladu s ZZVZ realizovat zadávací (otevřené) řízení. Dle žalovaného je také zavádějící tvrzení, že stěžovatel nemohl znát a ovlivnit legislativní rámec, respektive vůli vlády. Právě stěžovatel přistoupil k přehodnocení celé koncepce a architektury projektu DSR a zpracoval a předložil vládě návrh tzv. věcné novely stavebního zákona spolu s odkládací novelou. Vláda tak byla pouze předkladatelem návrhů zákonů, jejichž iniciace a příprava je v gesci stěžovatele. Stěžovateli nic nebránilo přizpůsobit přechodné období svým postupům s ohledem na realizovatelnost vhodného zadávacího řízení. Stěžovatel bezpochyby má vliv na příslušný legislativní proces a je současně odpovědný za hladkou realizaci politických cílů spadajících do jeho působnosti. Mohl se tedy pokusit odsunout účinnost termínů, které původně stanovil a o nichž posléze zjistil, že je nebude schopen stihnout bez současného porušení ZZVZ. Vývoj jím popisovaných událostí byl plně v jeho rukou. Pokud pak sám tvrdí, že se do situace krajní nouze dostal v okamžiku podání návrhu na přezkoumání jeho úkonů, pak všechny navazující okolnosti už nemohly krajní nouzi nijak zvrátit. Stěžovatel měl zároveň předvídat všechny důsledky jím stanovených (zásadních) zadávacích podmínek, zvláště proto, že byl na jejich problematičnost opakovaně upozorněn. Žalovaný souhlasí s krajským soudem, že šetřené zadávací řízení nevykazovalo žádné specifické okolnosti. Dodává, že správní řízení zabývající se otevřeným řízením nebylo podle výsledku soudního přezkumu zatíženo vadami, které by měly mít vliv na jeho zákonnost. Ostatně sám stěžovatel tvrdí, že se do krajní nouze dostal již v okamžiku podání návrhu na přezkum jeho postupů v rámci otevřeného řízení. Podle žalovaného nejsou důvodné ani další námitky stěžovatele, s nimiž se obsahově řádně vypořádal již ve svém rozhodnutí. Z uvedených důvodů žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] S ohledem na logiku soudního přezkumu se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval namítanou absencí aktivní legitimace navrhovatelů v řízení před žalovaným. Pokud by totiž navrhovatelé nebyli vůbec legitimováni k podání návrhů na zahájení řízení ve věci uložení zákazu plnění uvedené smlouvy, nemohlo by logicky bez dalšího obstát rozhodnutí žalovaného o zákazu plnění smlouvy vzešlé právě z řízení vedeného o jejich návrzích.

[16] Stěžovatel krajskému soudu konkrétně vytýká, že neakcentoval faktický úmysl navrhovatelů plnit danou zakázku a aproboval jejich aktivní legitimaci pouze dle obecných judikатурních závěrů bez ohledu na faktické posouzení možné vzniklé újmy.

[17] Nejvyšší správní soud mu nepřisvědčil. Byť krajský soud zmínil obecná judikатурní východiska, zabýval se řádně konkrétními okolnostmi projednávaného případu. Posoudil předmět podnikání obou navrhovatelů a dospěl k závěru, že se u obou přinejmenším částečně překrývá s předmětem plnění veřejné zakázky v posuzované věci. Poukázal dále na to, že osoba zúčastněná na řízení podala nabídku i do otevřeného řízení (které bylo širší než projednávaná zakázka), a společnost VITA software, s. r. o. dodává v současnosti informační systémy pro stavební úřady. Podstatnou část veřejné zakázky (ne-li celou) by tedy zřejmě byli oba navrhovatelé schopni plnit sami. Stěžovatel navíc neomezil možnost využití subdodavatelů. Krajský soud se rovněž věnoval konkrétním výtkám stěžovatele vůči dodavatelům a neshledal je důvodnými. Uzavřel, že aktivní legitimaci nebudou mít v principu jen takoví dodavatelé, kteří zjevně nejsou schopni ani teoreticky dodat plnění, jež typově odpovídá aktuální zadavatelské poptávce, a jejich návrh tak lze pokládat za kverulantní. To však u žádného z uvedených dodavatelů neshledal.

[18] Nejvyšší správní soud nemá uvedeným závěrům co vytknout. Stěžovatel ostatně v kasační stížnosti pouze zopakoval svou domněnku, že osoba zúčastněná na řízení sice podala nabídku v otevřeném řízení, ale *de facto* neakceptovala smluvní podmínky a vyžadovala jejich změnu. Ke společnosti VITA software, s. r. o. uvedl, že ve správním řízení doložila, že jí na trhu nabízené technické řešení nesplňuje základní technické požadavky na otevřené řízení a nepředpokládá svou schopnost takové řešení ve stanoveném harmonogramu vyvinout. Tím ale stěžovatel zjevně mívá podstatu východisek pro posuzování aktivní legitimace k podání návrhu. A jak vyplývá z výše rekapitulovaného, krajský soud skutečně pouze nezopakoval závěry judikatury, ale poctivě je taktéž aplikoval na projednávaný případ. Naopak stěžovatel dostatečně na argumentaci krajského soudu nereagoje a řádně ji nezpochybňuje. Tato námitka tak nemůže být důvodná.

[19] Dále Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení námitek, které se týkají naplnění zákonných podmínek pro použití JŘBU. Jako první se zabýval tím, zda jsou závěry krajského soudu přezkoumatelné. Podle stěžovatele tomu tak není, neboť krajský soud nezdůvodnil, jak mohl stěžovatel zahájit otevřené řízení dříve. Tuto námitku neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

[20] Krajský soud vycházel z toho, že stěžovatel „opírá vznik krajně naléhavé okolnosti výlučně o zahájení a vedení správního řízení ve věci přezkumu úkonů zadavatele (žalobce) v předcházejícím otevřeném řízení“, pročež shledal polemiku o včasnosti vedení soutěžních dialogů za zbytečnou. K dalším tvrzeným externím okolnostem předcházejícím otevřenému

pokračování

řízení pak v bodě 28 napadeného rozsudku uvedl, že nebyly nijak specifické, jelikož zadavatelé zpravidla na takové okolnosti vliv nemají. Uzavřel, že měla-li být externí okolností, jež by měla být ve prospěch stěžovatele, časová tíseň pro digitalizaci stavebního řízení obecně, pak to byl nejspíše sám stěžovatel, kdo mohl na takovou tíseň včas upozornit a případně usilovat o adekvátní změnu. Krajský soud tedy nahlížel na situaci stěžovatele jinou (užší) perspektivou, než činí on. Za stěžejní z hlediska splnění podmínek pro aplikaci § 63 odst. 5 ZZVZ považoval pouze to, zda si stěžovatel pro otevřené řízení vůbec vyhradil dostatečný časový prostor tak, aby je mohl reálně dokončit i při zohlednění běžných „komplikací“. Jinými slovy, zda bylo obezřetné spoléhat se na to, že je možné stihnout zadávací řízení během tří měsíců. Tento postup pak krajský soud vyhodnotil jako sám o sobě značně rizikový, pročez již z tohoto důvodu dovodil, že stěžovatel právě tímto svým postupem (spoléháním se na zcela hladký průběh otevřeného řízení) zásadně přispěl ke vzniku krajně naléhavé okolnosti a jakékoliv tvrzené další (externí) okolnosti na tom nemohou nic změnit. V takové situaci nebyl krajský soud z pohledu přezkoumatelnosti svých závěrů povinen zároveň specifikovat, jak mělo dojít k dřívějšímu zahájení otevřeného řízení. (Úzká) perspektiva zvolená krajským soudem toto posouzení nevyžaduje. To, zda je správná, je již otázkou zákonnosti, nikoliv přezkoumatelnosti jeho rozsudku. Nepřezkoumatelnost je totiž třeba vykládat v jejím skutečném smyslu. Nejedná se o projev nenaplněné představy stěžovatele, jak měl krajský soud svoje rozhodnutí odůvodnit, ale o vadu, která kasačnímu soudu brání přezkoumat toto rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, či ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35).

[21] Podstatou kasační stížnosti je pak polemika stěžovatele s právě popsáním úzkým náhledem krajského soudu na (ne)splnění podmínek pro použití JŘBU uvedených v § 63 odst. 5 ZZVZ. Dle tohoto ustanovení platí, že *zadavatel může použít jednací řízení bez uveřejnění také, pokud je to nezbytné v důsledku krajně naléhavé okolnosti, kterou zadavatel nemohl předvídat a ani ji nezpůsobil, a nelze dodržet lhůty pro otevřené řízení, užší řízení nebo jednací řízení s uveřejněním.*

[22] Z citovaného ustanovení plynou čtyři podmínky, které je nezbytné kumulativně naplnit, aby mohla být veřejná zakázka zadána v JŘBU. První podmínkou je nezbytnost zadání v krajně naléhavém případě (stavu). Druhou podmínkou je, že si tento stav nezpůsobil zadavatel sám. Třetí podmínkou je, že zadavatel tento stav nemohl předvídat. A poslední, čtvrtou podmínkou, je nemožnost zadat veřejnou zakázku v jiném druhu zadávacího řízení. Vyjmenované podmínky musí být přitom vykládány restriktivně, neboť využití JŘBU je výjimkou z pravidla zadávání zakázek v co nejotevřenějších řízeních. Zároveň platí, že zadavatel musí splnění všech podmínek řádně odůvodnit (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 14. 9. 2004, ve věci C-385/02, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2012, č. j. 1 Afs 23/2012 - 102, ze dne 1. 11. 2017, č. j. 1 As 242/2017 - 48, ze dne 11. 1. 2013, č. j. 5 Afs 43/2012 - 54 a ze dne 31. 8. 2015, č. j. 8 As 149/2014 - 68).

[23] V projednávaném případě je sporné, zda byla naplněna druhá a třetí podmínka citovaného ustanovení, tedy zda si zadavatel nezpůsobil stav krajní naléhavosti sám, respektive zda jej mohl předvídat. Stěžovatel krajskému soudu v této souvislosti vytýká dvě

pochybení. Zaprvé podle něj nesprávně posoudil námitku, že se žalovaný nedůvodně odklonil od hodnocení otázky způsobení situace krajní naléhavosti zadavatelem v obdobných případech. Zadruhé krajský soud pochybil tím, že nezohlednil všechny tvrzené skutkové okolnosti, které podle stěžovatele v konečném důsledku vedly k použití JŘBU, a vytrhl z kontextu pouze jednu z nich (nedostatečná časová dotace pro otevřené řízení).

[24] Prvnímu okruhu námitek stěžovatele (porušení legitimního očekávání) Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

[25] Co se týče případu sp. zn. 29 Af 74/2021, poukázal žalovaný ve svém vyjádření správně na to, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 17. 4. 2025, č. j. 1 As 8/2024 - 143 jak rozsudek krajského soudu ze dne 19. 12. 2023, tak rozhodnutí předsedy žalovaného. V bodě 36 uvedeného rozsudku však první senát přisvědčil krajskému soudu, že *„po zadavateli nelze požadovat, aby v každém zadávacím řízení počítali s několikaletým prodloužením. Zahájení zadávacího řízení na veřejnou zakázku na IS DAV II více než tři roky před uplynutím smlouvy zajišťující externí podporu OKaplikací považuje Nejvyšší správní soud – stejně jako krajský soud (bod 46 napadeného rozsudku) – za dostatečné.“* I přes zrušení rozsudku krajského soudu by tak bylo možné z něj teoreticky ve sporné otázce vycházet. Přesto Nejvyšší správní soud neshledal namítanou podobnost obou věcí. V odkazované věci byla stěžejní nepředvídatelně dlouhá délka správních řízení. V projednávané věci však spojoval stěžovatel bezprostřední vznik krajně naléhavé okolnosti již s podáním námitek – délka samotného následného správního řízení tak logicky byla pro závěr o předvídatelnosti dané okolnosti irelevantní. Lze proto souhlasit s krajským soudem, že se nejedná z hlediska skutkových a právních závěrů o srovnatelné případy. Prakticky totéž pak platí pro rozsudky krajského soudu ze dne 19. 12. 2023, č. j. 29 Af 75/2021-490 a ze dne 19. 2. 2024, č. j. 29 Af 42/2022-578. Ty zrušil Nejvyšší správní soud rozsudky ze dne 23. 5. 2025, č. j. 10 As 17/2024 - 86, a ze dne 14. 5. 2025, č. j. 2 As 50/2024 - 113, přičemž oba zmiňované rozsudky následovaly právní posouzení prvního senátu.

[26] K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i ve vztahu k rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 16. 12. 2016, č. j. ÚPHS-R0141/2016/VZ-49363/2016/322/LKa. Jak správně uvedl již krajský soud, otevřené řízení zabývající se dodávkou chemických posypových prostředků a roztoků pro zimní údržbu pozemních komunikací v hl. m. Praze bylo zahájeno v říjnu 2014. V lednu 2015 byly podány námitky a návrh k žalovanému; žalovaný vydal prvostupňové rozhodnutí v červnu 2015. V průběhu řízení o rozkladu, o němž bylo rozhodnuto až v červnu 2016, byl zadavatel nucen zahájit JŘBU, jelikož nastal pokles skladových zásob pod kritickou hranici (v lednu 2016). I z této časové osy jednoznačně vyplývá, že nenastala skutková podobnost tohoto případu s případem stěžovatele. Nejvyšší správní soud znovu zdůrazňuje, že stěžovatel se měl dostat do stavu krajní naléhavosti již podáním námitek/návrhu, a délka správního řízení (byť i ta je výrazně kratší než v uvedených věcech) nemohla mít logicky na vznik této krajní naléhavosti v daném okamžiku vliv. Ani v kasační stížnosti pak stěžovatel nepřinesl žádnou argumentaci, která by zpochybnila uvedené závěry, které zcela dostatečně vysvětlil již krajský soud.

pokračování

[27] V druhém okruhu námitek se stěžovatel především dovolává zohlednění všech okolností, které předcházely (a ve výsledku podle něj vedly k) zadání projednávané veřejné zakázky v JŘBU. Tyto popsal stěžovatel obecně v *Oznámení o výsledku zadávacího řízení* ze dne 10. 11. 2023 v části *Vysvětlení*, v níž má zadavatel jasně a úplně vysvětlit, proč je zadání zakázky bez předchozího zveřejnění v Úředním věstníku Evropské unie zákonné (maximálně na 500 slov), následovně: „Zadavatel tuto veřejnou zakázku musel zadat s ohledem na krajně naléhavou potřebu zajistit nezbytné minimum souborů informačních systémů umožňujících digitalizaci stavebního řízení k zákonem předepsanému datu. Toto řešení umožní překlenutí kritického období od okamžiku předepsaného zákonem do dodání plnohodnotné verze systémů. Zajištění tohoto plnění prostřednictvím jiného druhu zadávacího řízení není možné s ohledem na datum nabytí účinnosti příslušné legislativy, která zadavateli stanoví povinnosti související s předmětným informačním systémem. Předmětem této veřejné zakázky je plnění v nezbytně nutném rozsahu a na omezenou dobu (časové a věcné podmínky jsou blíže uvedeny v uveřejněné smlouvě na veřejnou zakázku). Tento postup představuje jediný možný způsob předejití zásadním celospolečenským škodným důsledkům, neboť prodlení při plnění nadepsané zákonné povinnosti by vedlo k ochromení procesu povolování staveb či ohrožení možnosti vedení stavebních řízení. Zadavatel tuto situaci nezpůsobil, ani ji nemohl předvídat. Nynější krajní naléhavost je důsledkem průběžného legislativního vývoje, průběžných zjištění zadavatele o potřebách ve vztahu k IS výše a řady správních řízení vedených vůči všem dosavadním zadávacím postupům zadavatele v oblasti digitalizace stavebního řízení.“

[28] Podrobněji stěžovatel popsal důvody použití JŘBU ve svém vyjádření k návrhu na uložení zákazu smlouvy ze dne 24. 11. 2023. Zde uvedl, že dne 8. 10. 2021 zahájil za účelem zajištění digitalizace stavebního řízení tři samostatná zadávací řízení formou řízení se soutěžním dialogem. Jejich výsledný předmět měl být propojen do fakticky jednotného funkčního komplexu informačních systémů. Během zahájení prací na specifikaci informačního systému stavebního řízení v období květen až červen 2022 (po projednání druhé novely stavebního zákona, tj. zákona č. 152/2023 Sb., kterým se mění zákon č. 283/2021 Sb., stavební zákon, ve znění zákona č. 195/2022 Sb., a některé další související zákony, v mezirezortním připomínkovém řízení) dospěl stěžovatel dle svých tvrzení ke zjištění, že bude nutné revidovat dosavadní koncepci naplnění účelu stavebního zákona, neboť tato byla shledána neúčelnou a ne hospodárnou. Stalo se tak podle něj především v důsledku novely č. 152/2023 Sb., která měla přinést významné změny například ve způsobu vedení stavebních řízení, vedení spisů, ve strukturách stavebních úřadů apod. Stěžovatel proto přistoupil ke zrušení stávajícího zadávacího řízení, a zvolil cestu jediného zadávacího řízení na dodávku komplexního informačního systému. V návaznosti na tato zjištění započal s přípravou změněné technické specifikace – nové architektury, která byla předložena ke schválení OHA. Ten k ní vyjádřil souhlasné stanovisko v polovině listopadu 2022. Poté stěžovatel přistoupil k finální fázi zpracování všech částí zadávací dokumentace pro účely nového zadávacího řízení. Dne 5. 1. 2023 odeslal k uveřejnění předběžné oznámení a 24. 3. 2023 zahájil otevřené řízení na jediný komplexní informační systém. Dne 26. 1. 2023 odeslal účastníkům oznámení o zrušení zadávacího řízení se soutěžními dialogy.

[29] Ve sdělení zadavatele k usnesení č. j. ÚOHS-49049/2023/512 ze dne 20. 12. 2023, odpovídal stěžovatel na jednotlivé otázky žalovaného. Měl mimo jiné specifikovat, proč došlo k revizi koncepce k dosažení digitalizace stavebních řízení, a vysvětlit, proč nebylo

ke změně přistoupeno dříve než v období května až června 2022. Krom výše uvedeného stěžovatel poukázal na to, že předchozí souhlasné stanovisko OHA ze dne 27. 1. 2022 představovalo rozhodující krok, aby mohl být jednotný ISSŘ konkrétněji specifikován a doplněn do celkové původní architektury IS DSŘ. Návrh architektury zasílaný OHA přitom neobsahuje detailní popis technického řešení informačního systému. V tomto okamžiku se však stěžovatel seznámil s možnostmi řešení celkové architektury, které mu dříve nebyly známy, a které ukázaly zásadní nedostatky původní architektury. Následoval technický popis důvodů, které vedly stěžovatele k revizi architektury. Dodal, že původní zamýšlená architektura nebyla koncipována pro centralizovaný agendový informační systém, ale počítala s integrací na několik set lokálních agendových informačních systémů stavebních úřadů. Ignorace těchto poznatků by pak vedla až k nesmyslnému plýtvání. Stěžovatel uvedl, že ke změně koncepce nemohl přistoupit dříve, protože mu nebyly známy skutečnosti, které ji odůvodňovaly. Další otázka směřovala k tomu, proč stěžovatel nezhájil otevřené řízení již po vyjádření souhlasu OHA. Stěžovatel se odvolal zejména na složitou technickou specifikaci čítající 279 stran a předběžné tržní konzultace.

[30] Také v rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení se soutěžním dialogem veřejné zakázky Integrovaná platforma stavebního řízení a portál stavebníka, ev. č. veřejné zakázky Z2021-036805, stěžovatel mimo jiné uvedl, že v průběhu zadávacího řízení na veřejnou zakázku „*musel reflektovat nově zjištěné skutečnosti hodné zvláštního zřetele, pro které nelze považovat za smysluplné v zadávacím řízení pokračovat. Mezi těmito skutečnostmi je stěžejní fakt, že účelu tří (3) zadávacích řízení lze dosáhnout v jediném zadávacím řízení, a to nesrovnatelně efektivnějším a méně nákladným způsobem, než bylo původně zamýšleno.*“ V uvedeném dokumentu stěžovatel průběžně podrobněji rozvádí výše uvedená tvrzení, která jej vedla ke zvolenému postupu. S odkazem na povinnost plnit funkci řádného hospodáře a díky nově získaným technologickým a architektonickým poznatkům navrhl novou architekturu, která nahradila původní informační systémy jedním informačním systémem.

[31] Stěžovatel tedy ve správním i soudním řízení poměrně jasně spojil krajní naléhavost, pro niž nakonec přistoupil k zadání veřejné zakázky v JŘBU, především s okolnostmi předcházejícími jejímu bezprostřednímu vypuknutí v podobě podání námitek, respektive návrhu, v otevřeném řízení. Poukazoval zejména na legislativní vývoj a technická zjištění, která jej vedla k revizi původně předpokládané koncepce digitalizace stavebního řízení.

[32] Žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že si stěžovatel vznik krajně naléhavé okolnosti způsobil sám proto, že v otevřeném řízení stanovil nezákonné zadávací podmínky, které vedly žalovaného ke zrušení otevřeného zadávacího řízení. Další podmínkou (předvídatelností) se již nezabýval. Předseda žalovaného se věnoval sporné otázce významně podrobněji. Nad rámec závěru žalovaného zdůraznil základní princip obezřetného zadavatele, a konstatoval, že pokud již skutečnost, že zadávací řízení je napadeno návrhem, způsobuje, že zadavatel nebude moci realizovat předmět veřejné zakázky v předpokládaných termínech, pak to nasvědčuje tomu, že daný princip nedodržel. V jeho prospěch nelze podle předsedy žalovaného přičíst ani to, že souhlasné stanovisko OHA k celkové architektuře digitalizace stavebního řízení a územního plánování bylo vydáno teprve 15. 11. 2022. I tuto okolnost měl zohlednit ve svých úvahách o reálnosti včasného zahájení otevřeného řízení. Předseda žalovaného pak zdůraznil, že se stěžovatel rozhodl pro změnu koncepce digitalizace stavebního řízení, které vedlo

pokračování

i ke zrušení potenciálně včas zahájených soutěžních dialogů, sám. Dodal, že se stěžovatel mohl pokusit o odložení účinnosti příslušných ustanovení stavebního zákona.

[33] Krajský soud vystavěl své závěry zejména na tom, že si stěžovatel na otevřené řízení vymezil příliš krátkou časovou dotaci. Právě tato situace jej donutila k postupu v JŘBU. Děje v minulosti považoval krajský soud za zcela bezvýznamné. Mezi stěžovatelem a krajským soudem tedy dochází k fundamentálnímu rozdílu v chápání toho, jaké okolnosti mohou být významné při posuzování splnění podmínek předvídatelnosti naléhavé situace a jejího způsobení.

[34] Nejprve je třeba konstatovat, že splnění těchto dvou podmínek bude prakticky vždy úzce provázané, a jen velmi zřídka se budou vyskytovat případy, v nichž bude splněna pouze jedna z těchto podmínek a druhá nikoliv. To je způsobeno tím, že jejich posuzování je svázáno v obou případech s tímž korektivem rozumně jednajícího a informovaného zadavatele. I pokud tedy například dojde k tomu, že na první pohled byla splněna podmínka, dle níž si zadavatel nezpůsobil vznik krajní naléhavosti sám (například povodně v povodňové oblasti), nejedná se bez dalšího o překvapivou okolnost, a tudíž platí, že zadavatel na ni měl být připraven. Z toho však vyplývá, že nese, alespoň částečně, vinu na vzniku krajně naléhavé okolnosti, a není tak splněna ani druhá z uvedených podmínek. Korektiv v takovémto případě spočívá v tom, zda rozumně jednající a informovaný zadavatel jednal tak, aby negativním důsledkům zabránil/předcházel. Po zadavateli lze přitom požadovat, aby byl připraven na situace, jejichž vznik lze rozumně předpokládat. Z toho však taktéž vyplývá, že pokud nastane nějaká zcela neočekávatelná okolnost, k jejímuž způsobení třeba i mohl přispět zadavatel svým vlastním jednáním, nelze mu přičítat negativní důsledky jeho jednání. V takové situaci budou naopak splněny obě podmínky, ačkoliv se na první pohled může zdát, že byla splněna pouze podmínka překvapivosti vzniku naléhavé okolnosti. Jinými slovy, pokud bude vznik okolnosti krajní naléhavosti předvídatelný, bude na něm mít podíl i zadavatel, pokud po něm bylo možné rozumně požadovat, aby se na vznik naléhavé okolnosti připravil či mu nějak předešel (i pokud vznikla nezávisle na jednání zadavatele). A naopak, pokud bude vznik krajně naléhavé okolnosti zcela nepředvídatelný, nelze danou okolnost zadavateli přičítat, i kdyby k jejímu vzniku přispěl vlastním jednáním. První z uvedených situací na první pohled popisuje stav, kdy zadavatel nezpůsobil vznik krajně naléhavé okolnosti, avšak tato pro něj nebyla překvapivá. Z uvedeného však vyplývá, že nebyla splněna ani jedna z podmínek. V druhé situaci si zadavatel na první pohled způsobil vznik krajně naléhavé okolnosti, avšak z pohledu rozumně jednajícího a informovaného zadavatele byl její vznik překvapivý (nepředvídatelný). V takové situaci nelze činit zadavatele odpovědným za způsobení stavu krajní naléhavosti, a tudíž jsou splněny obě podmínky. V těchto netriviálních případech, kdy se *prima facie* jeví, že byla splněna jedna z nadnesených podmínek, je tak stěžejní vycházet z naplnění podmínky překvapivosti, respektive předvídatelnosti. Její (ne)naplnění zpravidla určí, zda byl postup zadavatele zákonný.

[35] Z uvedeného pak rovněž vyplývá, že i děje předcházející vzniku krajně naléhavé okolnosti bezpochyby mohou mít vliv na splnění podmínek pro zadání veřejné zakázky v JŘBU uvedených v § 63 odst. 5 ZZVZ. Zejména z dějů v minulosti totiž bude plynout, zda naléhavá situace vznikla pro zadavatele překvapivě, respektive zda se (i v kontextu výše uvedeného) na jejím vzniku podílel.

[36] Již z výše předestřených obecných východisek je zjevné, že Nejvyšší správní soud nesdílí závěr krajského soudu o irelevanci dějů v minulosti pro posouzení toho, zda byly splněny podmínky pro zadání projednávané veřejné zakázky v JŘBU. Stěžovatel přitom již ve správním řízení, jak je popsáno výše, a následně též v žalobě, řadu těchto okolností uváděl, a nesouhlasil s tím, jak žalovaný hodnotil jejich význam z hlediska nutnosti použití JŘBU. Krajský soud však jejich dopad na zákonnost postupu stěžovatele vůbec neposuzoval, a nesprávně se zaměřil pouze na dílčí otázku, zda bylo otevřené zadávací řízení zahájeno dostatečně včas proto, aby je bylo možné v předpokládaném termínu dokončit i při využití běžných prostředků obrany ze strany dodavatelů. Toto úzké nahlížení na způsobení krajně naléhavé okolnosti zadavatelem však vede k závěru, že se zadavatel v případě hraničního časového rámce neměl o otevřenější zadávací řízení vlastně ani pokusit. Paradoxně by tak pro něj při nutnosti daného plnění bylo zřejmě výhodnější rovnou použít JŘBU, neboť by mu nemohlo být kladeno k tíži, že pro otevřené zadávací řízení neměl dostatečný časový prostor. Takový závěr je zcela jistě v rozporu s cíli ZZVZ, neboť by nevedl zadavatele k tomu, aby udělal maximum možného pro zadání veřejné zakázky v co nejotevřenějším druhu zadávacího řízení, a tím byla zajištěna co nejširší soutěž o veřejnou zakázku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2025, č. j. 7 As 131/2024 - 37). Z hlediska splnění podmínek § 63 odst. 5 ZZVZ proto nestačí uzavřít, že otevřené řízení nebylo zahájeno natolik včas, aby došlo k uzavření potřebné smlouvy i v případě uplatnění prostředků obrany ze strany dodavatelů, ale je nezbytné dále posoudit, zda stěžovatel objektivně vůbec mohl za nastalé situace otevřené zadávací řízení zahájit dříve. Pokud nikoliv, nelze mu z pohledu naplnění druhé a třetí podmínky § 63 odst. 5 ZZVZ klást k tíži, že nakonec zadal veřejnou zakázku v JŘBU poté, co skutečně došlo k uplatnění prostředků obrany ze strany dodavatelů.

[37] Nejvyšší správní soud tak přisvědčuje stěžovateli, že krajský soud měl posoudit, zda stěžovatel objektivně mohl zahájit otevřené řízení dříve, jak dovozoval žalovaný, a to s ohledem na okolnosti tvrzené v žalobě, zejména v části shrnující skutkový stav a průběh správního řízení a v bodech 39 až 54 (odlišný předmět soutěžních dialogů, legislativní změny ve struktuře stavebních úřadů ústící v potřebu změny architektury DSŘ, nezbytnost souhlasného stanoviska OHA).

[38] Jelikož tak krajský soud neučinil, přistoupil Nejvyšší správní soud ke zrušení jeho rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení. V něm bude úlohou krajského soudu posoudit vliv stěžovatelem tvrzených okolností na vznik krajně naléhavé okolnosti ve smyslu § 63 odst. 5 ZZVZ a míru jeho participace na tomto vzniku. Při tomto hodnocení přitom nelze na stěžovatele nahlížet pouze jako na jakýsi pasivní subjekt vláčený externími okolnostmi. Jeho jednání je třeba konfrontovat s výše uvedenými východisky, tedy zda stěžovatel postupoval jako rozumně jednající a informovaný zadavatel. Z tohoto hlediska bude hrát roli zejména to, zda stěžovatel přehodnotil architekturu DSŘ v roce 2022 skutečně z vlastního rozhodnutí či v důsledku vnějších vlivů, eventuálně zda nemohl dospět k závěrům o nezbytnosti změny koncepce dříve, jaký byl skutečný vliv legislativních změn či zda nastala při přechodu k otevřenému řízení a jeho přípravě nějaká nezanedbatelná nedůvodná prodleva přičitatelná laxnosti stěžovatele (například při zpracování koncepce, zadávací dokumentace, jednání s OHA a další). Pouze pokud bude splněna podmínka, že stěžovatel nemohl postupovat efektivněji a začít se zadáváním otevřeného řízení dříve,

pokračování

bude naplněna i druhá a třetí podmínka pro možnost využití JŘBU dle § 63 odst. 5 ZZVZ. Krajský soud pochopitelně při tomto posouzení nemůže nahrazovat činnost žalovaného, a proto dospěje-li ve světle žalobní argumentace k závěru, že jeho rozhodnutí je v tomto ohledu nedostatečné, zruší je a uloží doplnit posouzení žalovanému.

[39] Nutno dodat, že stěžovateli nelze klást bez dalšího k tíži, že si s ohledem na nastalou časovou tíseň jako ústřední orgán státní správy „nevynutil“ legislativní posunutí termínu účinnosti příslušných částí stavebního zákona, respektive o to alespoň neusiloval. Stěžovatel zcela správně poukazuje na to, že on sám nemá zákonodárnou iniciativu, natož zákonodárnou moc. Je součástí moci výkonné, jejímž účelem je realizace vůle zákonodárce, nikoliv naopak. Není proto dost dobře v jeho moci zajistit příslušnou legislativní úpravu. Výsledek takovéto snahy by nikdy nebyl v rukou samotného stěžovatele. V absenci pokusu stěžovatele o legislativní posunutí lhůt pro implementaci informačních systémů tak nelze spatřovat naplnění podmínky vlastního způsobení krajně naléhavé okolnosti ve smyslu § 63 odst. 5 ZZVZ. Nejvyšší správní soud samozřejmě rozumí poznámce krajského soudu, že pro stěžovatele nemohla být právní úprava zahrnující dané lhůty žádným překvapením, neboť se na její přípravě jako ústřední orgán státní správy podílel. Pokud však stěžovatel sám nebyl tím, kdo inicioval „šibeniční“ nastavení daných lhůt, zvyšuje tato skutečnost pouze nároky na jeho efektivitu, profesionalitu a reakčnost v přípravě implementace informačních systémů v těchto lhůtách. Nemůže však být činěn ve smyslu § 63 odst. 5 ZZVZ zodpovědným za absenci kroků, které vyžadují soulad a společný zájem řady dalších institucí (vláda, poslanecká sněmovna, senát, prezident). Ostatně nelze vyloučit, že zákonodárce si byl při stanovování lhůt vědom časového tlaku a upřednostnil zájem na co nejrychlejší digitalizaci stavebního řízení nad otevřeností soutěže. Jeho postupy proto nelze klást k tíži zadavatele.

[40] Nejvyšší správní soud uzavírá, že s ohledem na výše uvedené je důvodná kasační námitka stěžovatele, že krajský soud pochybil, pokud posuzoval splnění podmínek § 63 odst. 5 ZZVZ pouze optikou dostatečné délky časového úseku, který si stěžovatel pro otevřené řízení vyhradil, a nikoliv také toho, zda bylo pro stěžovatele objektivně možné toto řízení zahájit dříve.

IV. Závěr a náklady řízení

[41] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, rozsudek krajského soudu proto zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[42] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2026

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu